Pärraſt ſedda, kui nüüd temma kallo asjad keik jo õige jone pealle ollid ſanud; ſiis hulkus Joſep wahheſt pühhapäwadel külle külla wäljade, ja panni tähhele, kuida Jummal nende kätte-waewa olli õnnistand. Agga kui ta näggi, et ſaggedaste innimeste rummalusſe' ja holetusſe läbbi Jummala õnnistus raisko läks; ſiis läks temma südda halledaks ja ta mõtles issenneſe meleſt: „Jummal on mulle ennam „moistuſt ja ſuremat tundmiſt annud, kui „minno waeſe nabri-rahwale: minno kohhas on, Jummala ſanna järrele, liggimeſele ni palio head tehha, kui ma jouan: ma tahhan wahheſt pühhapäwiti, „kui mul ial aega on, küllaſe minna, ja „rahwokeſſega jurto aiada: ehk nemmad „wõtwad minno kõnnedeſt monda õppetuſt, mis nendele woib heaks ſada." Ja ſeſt päwaſt hakkas ta iggal pühhapäwal ühtepole küllaſe minnema: ja nenda ſiis

needſinnatſed könnep ja juttud ſündiſid, mis minna teile ſiin üllespannen.

Eſſimenne Pühhapääw.

Joſep olli warſi algmisſes, kui ta maamehheks asus, üh Wiſi ülleswõtnud, mis läbbi ka need pühhapäwad ni hästi ihho poleſt kui hinge poleſt woiſid tulloſaks ſada: ja ſedda wiſi piddas temma ülles, ni kaua kui Jummal temmale terwiſt ja ello kestas. Et nüüd ſe üks wägga hea wiis olli, ſiis tahhan ma teile ſeſt lühhidelt juttuſt da. — Hommikul warra olli ſe temma eſſimenne tõ, et ta keik ommad lojuſſed illuſaste ja wiſipärraſt jotis ja taſſus. Kui ſe tõ ſai tehtud; ſiis panni ta ennaſt puhtaſt ja ſiwoſaſt ridesſe, nenda kui olleks ta tahtnud wõõrſi miſſina, ja maenitſes omma perret, et nemmad ſedda ka piddid teggema; ſeſt ta ütles: „Kui ma ühhe

Eesti Vabaõhumuuseum Kalender 1789, lk. 21